arvata ev.-luteri-usuliste arv Tartus 50 000-le, siis tuleb iga 100 000 elaniku kohta nimetatud usutunnistusest 68 enesetapjat. Apostl.-õigeusulisi elab Tartus keskmiselt 2700. Seega tuleks iga 100 000 apostl.-õigeusulise kohta — 222,2 kreeka õigeusku enesetapjat. Seda suurt arvu tuleb pidada küll juhuslikuks, kuid lubab siiski oletada apostl.-õigeusuliste keskel kõrgemat tendentsi enesetapmiseks, mida kinnitab ka I. O. Subov Liivimaa kohta.

Rahvuse järele oli Tartus 1. VII. 1921.—1923. a. enesetapjaid: eestlasi 33, neist 23 meest ja 10 naist, venelasi — 3 meest, sakslasi — 3, neist 2 meest ja 1 naine, ja teisi rahvusi — 1 mees. 1923. a. oli enesetapjaid: eestlasi 14, venelasi 2 ja sakslasi 2. Elas samal ajal Tartus 46 800 eestlast, 2700 venelast, 3900 sakslast. Seega tuleb iga 100 000 eestlase — 29,91, iga 100 000 venelase — 74,07 ja iga 100 000 sakslase kohta 51,26 enesetapjat. I. O. Subovi järele oli end. Liivi kubermangus kõige rohkem enesetapjaid sakslaste keskel. Neile järgnesid venelased ja siis eestlased. Kui käesoleval juhtumil on teine järjekord, siis oleneb see tõenäoliselt küll arvude väiksusest, kui mitte kaaluvaks pidada Subovi väidet, et venelaste keskel end. Liivi kubermangus ligi kaks korda sagedamini enesetapmisi on hakanud esinema. Kordasaatmisviisist käsiteldava 40 enesetapja kohta võimaldab ülevaate tabel lk. 697.

Sellest tabelist selgub, et ka Tartus enesetapmisviisidest seisab esimesel kohal poomine, nagu kogu Eestiski, ainult see protsent on madalam kui viimasel juhtumil. Iseäranis madal on ta naisenesetapjate juures, kõigest 9,1%, kuna ta kogu Eestis kõigub 30,5—45,9%. Teisel kohal on Tartus kihvtitamine, kogu Eestis aga mahalaskmine. Väga kõrge on see protsent naiste juures, kuni 54,5%. Mahalaskmine seisab kolmandal kohal, neljandal — uputamine ja viiendal — terariistaga enese elu lõpetamine. Naiste keskel nimetatud 11 juhtumil seda enesetapmisviisi ei ole esinenud.

Nende 40 juhtumi järele otsustades on enesetapjate arv Tartus aasta lõpuks kasvanud (novembris ja detsembris kokku 10 enesetapmis-juhtumid), otse ümberpöördult, kui teadusmehed seda harilikult peaaegu kõigis riiges tähele pannud. Kõige rohkem enesetapmisi on esinenud pühapäeval ja esmaspäeval, kakskümmend neljakümnest. Teisipäevale langeb 4, kolmapäevale 3, neljapäevale 4, reedele 2 ja laupäevale 6 enesetapmist.

Prostitutsioon.

Tartu komblusvalvekoha tegevus ei erine üldjoontes teistest sellesarnastest meie kodumaal. Alul oli lõbunaisterahvaste järelevalve maksev õige puudulikul kujul. Järelevaatus oli maksuline, keskmiselt 50 kop. korra eest, ja sündis lõbumajades või lõbunaisterahvaste korterites, vaheti ka arsti juures kodus, 1892. a. peale osalt linna haigemajas. Ainult vaesematele võimaldati maksuta ülevaatus. Linnaarst dr. Ströhmberg'i nõudel seati 1895. a. alates sisse maksuta järelevaatus. Viimane võis olla ainult ambulatoorne. See uus kord ei meeldinud paljudele lõbunaistele ja leidis esialgu vastuseismist. Järelevaatused olid sunduslikud kõigile ühteviisi 2 korda nädalas, mõnede eranditega vanematele lõbunaisterahvastele ja neile, kes mitte ainult prostitutsioonist ennast ei elatanud. See põhimõte on üldjoontes ka praegu Tartus maksev.

Dr. C. Ströhmbergi initsiatiivil järelvalve-asutise poolt kogutud andmed ja 1921. a. peale linna haigemajas saadaval olevad andmed prostitutsiooni kohta

Tartu, lk. 698